

da se skroman Pastir Gospodnjeg stada sveopće Crkve osjeća s njima duhom sjedinjen u ovom pothvatu. On ujutro rano, u posvemašnjem miru oko sebe, riječima cijele katoličke Crkve upravlja ovu veliku molitvu za željeni uspjeh ekumenskog sabora.

Pouzdanje u veliku moć crkvene molitve, a posebno časoslova, navela nas je da sve, koji po naredbi Crkve javno obavljaju ove molitve, pozovemo da ih namijene za sretan uspjeh koncila. Njegov je naime naum, da po tragovima mlade, oduševljene Crkve opet zasja sva ljepota njezina lica. »A onda će stalno taj divan prizor istine, jedinstva i ljubavi blago potaknuti, kako se nadamo, one koji su odijeljeni od ove apostolske Stolice da potraže i nađu ono jedinstvo, za koje je Isus Krist žarko molio nebeskog Oca« (iz encikl. Ad Petri cathedram).

Kad smo započeli ovaj nagovor, naš se je duh vrlo ugodno osjećao, kao da je potražio sve vas, časna braćo i dragi sinovi, po svemu svijetu da se s vama razgovara kao da ste prisutni. A sad završavamo u slatkom uvjerenju da smo s vama povezani vezom zajedničke vjere, pobožnosti i ljubavi. Stoga se radosno nadamo da ćete svoje molitve pomno spajati s našima ne samo za ovih mjeseci, koji prethode ekumenskom koncilu, nego još više u one slavne dane kad se bude održavao ovaj veliki sabor.

PAPA IVAN XXIII

DJELOVATI INTERDIJECEZANSKI

U članku koji je objavljen u br. 6, I godišta naše »Službe Božje« istaknuto je da je »interdijecezanski misliti i osjećati« zahtjev današnje naše pastoralne problematike, te da logičan i jedino mogući zaključak ovog mišljenja i osjećanja mora biti: INTERDIJECEZANSKO DJELOVANJE.

Postavlja se pitanje, u čemu bi se — konkretno — sastojalo to interdijecezansko djelovanje? Svakom djelovanju prethodi najprije dogovor, odluka o djelovanju, plan i program djelovanja.

Živimo u vremenu kada se skoro svakodnevno održavaju: sastanci, konferencije, dogovori, savjetovanja, simposioni i sl. na svim područjima ljudskog djelovanja. Od sastanaka i dogovora za izvršavanje svakodnevnih sitnih poslova i zadataka, pa do konferencija da se očuva mir i uredbe odnosi među naro-

dima. Posebno su učestali sastanci i razmjena mišljenja na kulturnom i umjetničkom polju, razgovori intelektualaca iz različitih država i različitih svjetovnih nazora.

Svi ovi sastanci, konferencije i dogovori imaju jednu — skoro zajedničku — oznaku, naći najbolja rješenja, jer više ljudi više zna, bolje vidi i korisnije odlučuje.

Ne osjećamo li i mi potrebu da se na području našeg vjerskog i katoličkog javnog života rasprave mnoga aktualna pitanja? Zar naša pastoralna problematika ne traži razgovore i dogovore i to baš na interdijecezanskoj osnovi?

Živjeti u zatvorenim granicama biskupija, djelovati svak za sebe, ne izmjenjivati misli i iskustva, ne pomagati se na najzgodniji način u zajedničkim brigama i nastojanjima nije nikako u skladu ni s razumnim djelovanjem, ni suvremenim potrebama, a niti s klasičnim značenjem riječi »katolički«. Egoizam i briga o malim, uskim potrebama i interesima ne smije biti oznaka našeg rada. Traži se širokogrudnost koja ne pozna granice, ljubav za opće dobro. Potrebna nam je stvaralačka aktivnost, a ne čuvanje »forma« — na svim područjima vjerske aktivnosti!

Život se mijenja, problemi svakodnevno iskrsavaju i uspješno djelovanje traži ne samo zajednički i jedinstven nastup, već i zajedničko raspravljavanje o svemu onome što mora predstavljati pojam našeg »katoličkog života i djelovanja«.

Vjera i vjerski život su dio ljudskog života. Crkva, zajednica vjernika je mistično tijelo Kristovo, a ne okamenina ili ostatak minulih vremena. Moderan čovjek — koliko god bio zablješten tehnikom — treba Boga, želi čuti punu kršćansku istinu, a naša je dužnost da mu pristupimo na suvremen, odgovarajući način i zadovoljimo njegove duhovne potrebe.

Sigurno je da se to ne postizava više »uobičajenim« metodomama, »ukorijenjenim« navikama i »ustaljenim« pastoralnim djelovanjem. Traže se nove metode rada, nova sredstva osvajanja duša, praktična primjena katoličkih principa u vremenu i prostoru — našem vremenu i na našem prostoru!

Tko ovo ne razumije i iz ovoga ne izvlači praktične zaključke, ostaje — htio ili ne htio — »star«, »nesuvremen« i dosljedno tome: neaktivan u smislu postizavanja cilja koji mu je u službi Kristu postavljen.

Nije mjesto da ovdje raspravljamo kakova je konkretno naša vjerska situacija, ali jedno je izvan sumnje: imamo i mi mnogo neriješenih problema, koji nisu tako bez značaja i bez

negativnih posljedica za budućnost. Ne možemo se složiti s utjehom: »ni kod drugih naroda nije bolje«! Mi ćemo Bogu i povijesti odgovarati samo za sebe i najprije za sebe i svoje vrijeme, za svoj rad! Zato — otvoreno i iskreno — na interdi-jecezanskom nivou raspravljajmo i donosimo odluke, koje ćemo i provoditi u život, radi Krista i duša! Svi smo za to odgovorni, svak na svoj način.

Da počnemo od odgoja klera. Zar su se (u pravilu!) metode našeg rada u sjemeništima promijenile? Odnosno, da li u svakom pogledu zadovoljavaju? Ne osjećamo li potrebu da se odgojitelji i duhovnici (zajedno ili odvojeno!) sastanu na dogovor? Ne bi li takav sastanak imao brojne točke dnevnog reda?

Da li smo zadovoljni s nastavnim programima za sve predmete i razrede naših vjerskih škola? Postoji li potreba za revizijom udžbenika kojima se naši đaci služe?

Ne traže li ova pitanja sastanak i dogovor nastavnika pojedinih predmeta i nastavnika svih vjerskih škola?

Trebalo bi izmijeniti mišljenja, uskladiti planove rada, nastavne i odgojne metode, pa da naše škole budu na visini i da uspješno spremaju buduće dušobrižnike — za selo i grad.

Isto vrijedi i za naše bogoslovske škole i fakultete.

Što je s čuvanjem naših kulturnih dobara i umjetničkih vrijednosti? Vodimo li o njima dovoljno brige, pa i u granicama naših mogućnosti? Nije ovo mali problem, koji upućuje na našu kulturnu zrelost i smisao za prošlost i budućnost.

A brojni pastoralni problemi: od pastoriziranja industrijaliziranih naselja, radnika-putnika, nedjeljnjih i »godišnjih« katolika, pa do problema migracija, odgoja omladine, vjeronauka za školsku i radničku omladinu, ministrante i studente (imamo sve više studentskih gradova) itd.

Nije modernizacija pastve u tome da u pastoralne svrhe samo nabavimo motorna vozila, već da »motoriziramo« — pokrenemo duše!

Svi ovi aktuelni problemi traže poseban studij, izmjenu mišljenja i iskustava, a zatim: donošanje korisnih zaključaka s odlučnom voljom da ih provedemo u život, jer je to zahtjev vremena!

Pomanjkanje vjerskog znanja u širokim vjerničkim masama, praznovjerja, ukorijenjeni i »moderni« poroci, sve su to pitanja koja treba prostudirati i prodiskutirati, jer stvari

ne trpe odlaganje. Liturgijska obnova i odgoj je svakako tema za sebe, koju naš list sistematski obrađuje i koja predstavlja veliko polje rada.

Odličan članak o laicima i njihovoj ulozi u suvremenoj Crkvi, koji je nedavno objavljen u »VJESNIKU« iz Đakova, upozorio je na aktuelan problem o kojemu će raspravljati i II Vatikanski sabor, pa ni ovo pitanje nije za nas od male važnosti.

I konačno: pitanje katoličke štampe. Kraj svih ograničenih i skromnih mogućnosti u posljednje se vrijeme kod nas u nešto većem broju izdaju knjige i listovi. Moramo konstatirati da je sva ta izdavačka djelatnost bez sistema, bez dogovora i plana. Sve je prepušteno inicijativi i žrtvama pojedinaca, kao i nekada. Nema zajedničkog izdavačkog programa s točno podijeljenim poslovima i ulogama.

Štampa je za nas danas velika potreba i sredstva koja nam stoje na raspolaganju ne bi trebalo bez sistema, bez dogovora i sporazuma trošiti...

Naše je »tržište« — da se tako izrazimo — nekom literaturom prezasićeno dok druge nikako nema. Premalo je originalnih stvari (ukoliko ih ima, one su uspjelije!), a previše prevoda, koji nisu uvijek uspjeli ni s gledišta izbora, ni s gledišta vrijednosti samog prevoda.

Iz činjenice da se sve »proda« ne bi trebalo izvoditi pogrešne zaključke. Treba nam i originalnih stvari i prevoda, ovih posljednjih svakako manje, jer mi sami najbolje poznamo naše potrebe i najbolje ćemo tim potrebama odgovoriti pisanjem originalnih stvari, a sila ima, treba ih samo naći, pomoći im i omogućiti izdavanje — opet, stvar dogovora. Naša izdavačka djelatnost mora biti sistematizirana, poslovi moraju biti podijeljeni, pa će efekat biti mnogo bolji, a »troškovi« u materijalnim izdacima i ljudskim naporima mnogo manji.

Sve ovo što smo iznijeli zahtijeva intedijecezansko djelovanje, kao nužni postulat naših dana. Znamo na kome je da u svim ovim pitanjima kaže odlučnu riječ i povede brigu da se rješavanje ovih i ostalih pitanja ne prepusti — kao do sada. — dobroj volji i inicijativi pojedinih ljudi i pojedinih institucija.

I još nešto! Na našim budućim sastancima, dogovorima i raspravljanjima mora posebno doći do izražaja jedna krepost, koja se kod ljudi redovito ne cijeni: to je — *iskrenost!* Veritas liberabit vos! Ničija se dobra volja ne smije odbiti, ali gdje

nema iskrenog pristupanja, otvorenog tretiranja problema i bratskog razgovora o pozitivnostima i negativnostima, nema ni dobre volje!

Možda će nam netko odgovoriti: pa i ne radi se drugačije, nego što predlažete. Nitko međutim neće poreći, da ukoliko se o pojedinim pitanjima (ne o svim pitanjima!) i radi na ovaj način, da se »rješenja« donose vrlo sporo, bez potrebne dinamike, koja je oznaka našeg vremena. Problemi su aktuelni, ne trpe odlaganja iz godine u godinu, a najmanje trpe da se donesu samo zaključci. Potrebno je sve što je odlučeno provoditi u život i stalno nadzirati da li se ono što je odlučeno doista u život i provodi: u najzadnjoj brdskoj župi, kao i u biskupijskim centrima.

Dr IVANOV

»VELIKONOČNO« KRŠČANSTVO

1. *Velikonočna skrivnost.* S svojim vstajanjem je naš Gospod dopolnih svoje odrešilno delo. Sezidal je tempelj svojega telesa, ki so mu ga bili s križanjem podrli, in dal jim je Jonovo znamenje, ko so Judje od njega znamenje za dokaz njegovega poslanstva zahtevali.

Iz Gospodove odprte strani se je rodila sv. Cerkev, njegovo skrivnostno telo, ki mu je glava on sam, vsi krščeni, ki so vero ohranili, pa so njegovi udje, vedno z njim združeni: v molitvi in daritvi, v bojih in zmagah, v življenju in smrti, v času in večnosti. Gospodovo skrivnostno telo je zgodovinsko in obenem vedno trajajoče dejstvo. Po njem je Gospod blizu vsakemu človeku, po njem med ljudmi nadaljuje svoje odrešilno delo, dokler ga ne bo dokončal, ko bo ob svojem drugem prihodu uničil še smrt in bo po vesoljni sodbi svoje večno kraljestvo izročil nebeškemu Očetu. Doglej pa on sam v zakramentih in v evharistični daritvi ostane »Mediator« — srednik med Bogom in ljudmi. V svojih duhovnikih pa ima bolj ali manj pripravno orodje svojega dela. To je velikonočna skrivnost s kratkimi besedami povedana.

2. *Njen izraz.* Velikonočna skrivnost je osrednja resnica krščanstva in prav radi nje ima krščanstvo na sebi velikonočni pečat. Izražamo ga na mnoge načine.

a) Značaj krščanstva izraža *nedelja in velikonočni praznik*, ki sta tedenski odnosno obletni spomin Gospodovega vsta-